

— Ravno tisto, pravi Ormuzd, čeprav si jo zaslužil le nezadostno. Bil si svetnik, nisi bil pa več človek, razen po napuhu. Posrečilo se ti je zadušiti v sebi prvo željo; vendar ako bi vsi ljudje živeli kakor ti, bi bilo človeštvo še hitreje iztrebljeno nego v slučaju, da imajo čudovito in zločesto moč, s kakeršno sem nekdanj obiskal svojega hlapca Turirija. Ugaja pa mi, da človeštvo traja, ker me zabava in ker je pogled nanje mestoma lep. Celó tvoj napor, bedni pobožnik, ni bil popolnoma brez lepote, in odpuščam ti njega strahovito zmoto. Da končam, vzprejemam Turirija v svoj naročaj, ker sem pravičen, in tebe, Metreja, pripuščam vanj, ker sem dober.

— Ampak . . ., jekne Metreja.

— Govoril sem.

Na robu starih knjig.

Ant. Debeljak:

Durus Amor.

Poskočna bolj od plahe srne
in vitka kot ob vodi trsi;
nezreli zrne ostrih prsi;
v laseh ji žde temine črne.

Od žarkih želj obsedena
pred njim hiti ponosno gibka,
na mig udala bi se šibka
v omamne misli vpredena.

Da tuji ga otme lepoti,
ubira deva smelega poti,
a molk njegov je večno dolg!

Uzre jo zjutraj v strasti njeni:
kot pajčolan bi v slani peni
pal Afroditi v obli kolk.

Ali je to Preseriz ?!